

Arrest

nr. 340 616 van 5 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 maart 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker werd op 25 maart 2024 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

1.2. Diezelfde dag werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd, voor de duur van drie jaar. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 25 maart 2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : AM.

geboortedatum : X

geboorteplaats : C.

nationaliteit : Guinee

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 25 maart 2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2014 (verlengd op 14 juli 2014) en van 16 november 2015 dat hem betekend werd op resp. 19 maart 2014 en 21 december 2015. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de PZ BRUSSEL HOOFDSTAD ELSENE op 25 maart 2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van handel in verdovende middelen.

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij sinds 2008 in België verblijft en dit omdat hij met de dood bedreigd werd door een commandant van het leger die ook al zijn vader had gedood. Betrokkene verklaart dat hij reeds internationale bescherming heeft aangevraagd in België en dat hij niet terugkeerde naar zijn herkomstland vanwege de hierboven vermelde bedreiging. Betrokkene verklaart dat hij problemen heeft aan zijn ogen door slagen die hij op zijn hoofd kreeg. Betrokkene verklaart dat hij een niet aangegeven kind heeft in België. Hij heeft een erkenningsaanvraag ingediend voor dit kind samen met de moeder, maar toen ze uiteengingen is deze aanvraag niet meer verdergezet. Betrokkene verklaart dat hij geen familie heeft in België en evenmin in zijn herkomstland.

De aangehaalde elementen met betrekking tot de doodsbedreiging werden reeds beoordeeld in zijn verzoeken om internationale bescherming. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene een kind zou hebben in België. Bovendien erkent betrokkene in zijn hoorrecht zelf dat het vaderschap ten opzichte van het niet nader genoemd kind dat hij aanhaalt, niet vaststaat.

De betrokkene haalt in de vragenlijst 'hoorrecht' de duur van zijn verblijf op het grondgebied aan.

De betrokkene is doelbewust jarenlang op illegale wijze op het grondgebied verbleven. Dit was betrokkenes eigen keuze, wat maakt dat hij zelf de nadelige situatie gecreëerd heeft, waarin hij zich nu bevindt en die hij nu inroept (Raad van State, arrest nr. 132.221 van 09.06.2004).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing

een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. In casu is geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (RVV, nr. 123.945 van 15 mei 2014).

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene zal medisch onderzocht worden in het gesloten centrum waarbij zal worden vastgesteld of hij lijdt aan een ziekte die een inbreuk uitmaakt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

1.3. Het beroep dat verzoeker had ingediend tegen het onder punt 1.1 vermelde bevel om het grondgebied te verlaten, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 340 615 van 5 februari 2026.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste en tweede middel luiden als volgt:

"Eerste middel: schending van de motiveringsplicht

1.

Aangezien er ten eerste schending is van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Daarnaast is er schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat verzoeker via huidig middel zowel de schending van de materiële als van de formele motiveringsplicht inroept.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn.

Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN en de inhoud hiervan onder dit eerste middel als hernomen dient te worden beschouwd.

2.

Het inreisverbod dat afgeleverd werd aan verzoeker is niets meer of minder dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is letterlijk "copy & paste". Alleen al om die reden kunnen zich er ernstige vragen gesteld worden bij de motivering. Gezien het toch om een andere maatregel gaat, zou men toch ook een andere motivering mogen verwachten, quod non.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op één verslag.

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene verslag.

De overheid kan niet aantonen dat zij het gedrag van verzoeker ter dege heeft onderzocht. Zij kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Het valt ook te benadrukken dat de Belgische Staat besluit tot een inreisverbod van 3 jaar zonder dat de overheid de dwingende sociale noodzaak aantoont.

De overheid heeft niet onderzocht of er actueel een gevaar voor de openbare orde aanwezig is.

Er lijkt enkel sprake te zijn van speculatie.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

De Belgische Staat faalt dan ook om aan te tonen dat verzoeker een gevaar zou zijn voor de openbare orde.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde dan ook niet weerhouden worden.

De bestreden beslissing is om die redenen niet afdoende gemotiveerd en dient vernietigd te worden.

3.2. Tweede middel: schending van redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Aangezien er ten tweede schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang met art. 13 EVRM.

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN én naar hetgeen werd uiteengezet onder het eerste middel, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd.

De bestreden beslissing is strijdig met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Door het nemen van de bestreden beslissing maakt de Belgische staat een inbreuk op de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

Aangezien in casu op basis van de bestreden beslissing de overheid kennelijk haar discretionaire bevoegdheid heeft overschreden. Dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en derhalve tevens het redelijkheidsbeginsel schendt.

2.

Een inreisverbod is op te leggen in het geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde én een afwezigheid van humanitaire redenen.

In casu wordt er een inreisverbod van 3 jaar opgelegd omdat er sprake zou zijn van een bedreiging voor de openbare orde.

Cruciaal in deze is de definiëring van het begrip openbare orde. In de terugkeerrichtlijn zelf zit echter geen definitie van het begrip. België springt hier om met een zeer brede interpretatie door hier ook veroordelingen wegens diefstal onder te laten vallen. Er zij evenwel aan herinnerd, dat de uitzondering betreffende de openbare orde, evenals alle afwijkingen van een fundamenteel beginsel van het Verdrag, beperkend moet worden uitgelegd.

Bovendien vormt het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen motivering van deze maatregelen. Daaruit volgt, dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet, voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (arrest Bouchereau, , punt 28). Dat is in casu, geenszins het geval.

Bovendien, baseert men zich in het oordeel dat verzoeker zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te schade, enkel op één verslag.

Gezien het winstgevend karakter en de ernst van de gepleegde feiten kan volgens de Belgische Staat worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

De Belgische Staat kan zich, om te oordelen dat een inreisverbod van 3 jaar gepast is, niet enkel en alleen baseren op dit ene verslag.

De overheid kan niet aantonen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Er is niet in concreto onderzocht of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in het gedrag van verzoeker.

In die zin kan een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde niet weerhouden worden.

Bovendien heeft verweerder de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet, minstens onvoldoende onderzocht.

Verzoeker heeft hier immers een kind waarvoor stappen worden gezet om dit te erkennen.

Uit de samenlezing van hetgeen voorafgaat, dient men te concluderen dat de overheid overhaast, onnodig en ondoordacht is tewerk gegaan.

Zo werd er op geen enkele wijze een onderzoek gedaan naar de actuele situatie en naar het feit of er heden een actueel gevaar voor de openbare orde bestaat (zie supra eerste middel).

Zo heeft men verzoeker zelfs niet ondervraagd.

Nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom een inreisverbod van 3 jaar proportioneel en redelijk zou zijn.”

2.2. De beide middelen worden samen beoordeeld.

In de mate dat verzoeker betoogt dat het inreisverbod niets meer of minder is dan een kopie van het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad erop dat, zelfs indien dat het geval zou zijn, het aan verzoeker toekomt om met concrete argumenten aan te tonen waarom de motieven van de bestreden beslissing niet deugdelijk zijn in het licht van de relevante bepalingen.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. [...]”.

Deze bepaling voorziet dus in verschillende gradaties voor wat betreft de duur van het inreisverbod. Zo kan in “standaardgevallen” een inreisverbod worden opgelegd tot drie jaar, kan deze termijn worden verlengd tot vijf jaar wanneer de betrokkene fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde

toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden, en kan deze termijn worden overschreden wanneer de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. In ieder geval moet de duur van het inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Dat enkel een inreisverbod zou kunnen worden opgelegd in geval er sprake zou zijn van een gevaar voor de openbare orde, zoals verzoeker wil doen aannemen, kan niet worden bijgetreden.

De beslissing tot het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf is niet gesteund op de vaststelling dat verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Uit het arrest nr. 340 615 van 4 februari 2026 is gebleken dat de beslissing tot het niet verlenen van een termijn voor vrijwillig vertrek bij het bevel om het grondgebied te verlaten overeind blijft.

Verder blijkt niet dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen wanneer zij oordeelt dat verzoeker een *“ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De verwerende partij is binnen de standaardtermijn gebleven en heeft geopteerd voor een termijn van drie jaar.

De betrapting op heterdaad op feiten van handel in verdovende middelen, zoals blijkt uit het TAARAP/RAAVIS-verslag van 25 maart 2024, werd mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij de verwerende partij daarnaast ook nog heeft vastgesteld dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk werden gemaakt.

Verzoeker betoogt dat de verwerende partij, om te oordelen dat een inreisverbod van drie jaar gepast is, zich niet enkel en alleen kan baseren op dit ene verslag. Hij toont evenwel niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn van de verwerende partij om het feit dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor handel in verdovende middelen -feiten die hij niet betwist-, mee te betrekken bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod, als zijnde gegevens zijn die deel uitmaken van de specifieke omstandigheden van het geval, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat oplegt. Waar hij betoogt dat hij niet eens werd ondervraagd, blijkt uit het verslag van de politie dat verzoeker op heterdaad werd betrapt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat met de bevindingen uit dat verslag geen rekening kon worden gehouden. Nu de verwerende partij zoals reeds gesteld, binnen de standaardtermijn van maximum drie jaar is gebleven en het gaat over een betrapting op heterdaad waarna onmiddellijk de bestreden beslissing werd genomen, heeft verzoeker geen belang bij zijn grief dat niet *in concreto* zou zijn onderzocht *“of er thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in [zijn] gedrag”* en dat *“een actueel en reëel risico op een nieuwe schending van de openbare orde [...] niet weerhouden [kan] worden.”*

Verzoeker stelt verder dat de afwezigheid van humanitaire redenen om de bestreden beslissing te kunnen opleggen niet of onvoldoende werd onderzocht. Hij heeft immers een kind waarvoor stappen worden gezet om dit te erkennen, zo stelt hij.

In de bestreden beslissing werd overwogen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker een kind zou hebben in België en dat hij in zijn hoorrecht zelf heeft erkend dat het vaderschap ten opzichte van dit niet nader genoemd kind niet vaststaat. Verzoeker poneert dan wel, maar toont op geen enkele wijze aan over welk kind het gaat en dat *“er stappen gezet worden om het kind te erkennen”*, laat staan dat dit een gegeven is dat reeds ter kennis zou zijn gebracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Hij toont dan ook niet aan dat het onderzoek of de motivering ter zake niet afdoende zou zijn.

Alle elementen van de bestreden beslissing samengenomen maken duidelijk waarom de verwerende partij in verzoekers geval heeft geopteerd voor een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Verzoeker betoogt dat nergens wordt aannemelijk gemaakt waarom dit inreisverbod proportioneel en redelijk zou zijn. De Raad kan echter niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn, waardoor het ten enenmale ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de beslissing vermelde omstandigheden en de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen van maximum drie jaar. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze tot het bepalen van de duur van een inreisverbod, dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans alle de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740)

2.3. Een onzorgvuldig onderzoek blijkt niet, net zomin als een kennelijk onredelijk handelen of een gebrekkige of onvoldoende motivering op zichzelf of samengelezen met artikel 13 van het EVRM. De beide middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS